

Co nás čeká

Listopad

5. 11. Výjezdní zasedání střediskové rady

Tuto sobotu se seje celá středisková rada na střediskovém tábořišti na Želivce, aby zde probrala vše důležité, co se týká chodu našeho střediska. Činnost jednotlivých oddílů, plány na další měsíce, hospodaření apod.

12. 11. Odpoledne v tělocvičně

Opět skoro po roce se uskuteční tradiční odpoledne v tělocvičně. Díky taťovi Světlušky a Áji máme opět domluvenou tělocvičnu v Malšově Lhotě.

Sraz je v sobotu 12.11. ve 13.45 na zastávce autobusu č. 17 U Čechů a návrat bude opět na tuto zastávku v 17 hodin. S sebou si každý zabalí: vhodné oblečení a boty do tělocvičny, pití a malou svačinu. Nezapomeňte si vzít také buď městskou kartu nebo dva lístky na autobus.

13. 11. Dopoledne na stěně

Na neděli 13.11. jsme zváni na lezeckou stěnu u Futura. Sraz je v 10 hodin před vchodem na stěnu. S sebou si každý zabalí vhodné oblečení jako do tělocvičny a pití. Kdo máte horolezecké vybavení vezměte si ho s sebou. Za vstup na stěnu a zapůjčení vybavení budeme vybírat 70,-Kč.

26.11. X. Ročník velké hry na starém městě

“O hradeckých poklad měšťanů”

Na tuto sobotu pro nás opět hradečtí měšťané připravili velké hledání tajemného pokladu. Čeká nás odpoledne plné luštění zpráv, plnění tajemných úkolů, hledání informací, ale také velké bitvy s nepřáteli. Proto si nezapomeňte toto datum zapsat do vašich kalendářů velkým písmem. Sraz účastníků je v sobotu 26.11. v 14.15 u kašny na Malém náměstí. Předpokládaný konec je okolo 18 hodiny opět u kašny na Malém náměstí. Na tuto akci se určitě vezměte teplé oblečení, malou svačinu, teplý čaj, svítilnu, psací potřeby, zápisník a další dle doporučení zkušených hledačů.

Letošní hra se uskuteční
S podporou města Hradce Králové.

V předvečer (25.11.) velké hry se uskuteční avizované vyprávění Zuzky o její tříměsíční cestě po Jižní Americe. Určitě si nenechte toto vyprávění utéct. Blíže informace zašleme po upřesnění času a místa.

Prosinec

Na začátku prosince se určitě vydáme na malou čertovskou procházku na Plachtu. Termín bude ještě upřesněn.

17.12. Vánoční oddílová besídka

Týden před vánoci se uskuteční tradiční oddílová besídka. Tak už můžete pomalu vymýšlet dárky pro vaše kamarády z družiny či oddílu. Více informací v dalším čísle časopisu.

Leden

Jednu z lednových sobot uspořádáme velký turnaj v deskových hrách

Únor

19. - 25. 2. Zimní tábor v Krkonoších

Po loňské dobré zkušenosti s chalupou ve Velké Úpě se i letošní zimní tábor uskuteční na stejném místě. Opět budeme tábořit na chatě hořických skautů. Přihlášky na tábor jsou k dispozici u vedení oddílu. Cena tábora je letos stanovena na 2000,-Kč (ubytování, doprava strava atd.). V ceně nejsou započítány vleky na Pěnkavčím vrchu. Další informace k zimnímu táboru získáte u vedení oddílu a brzké době i na webových stránkách.

Registrace 2012

Opět jako každý rok začínáme s vybíráním registračních poplatků. Ten je na rok 2012 stanoven ve výši 600,-Kč. V poplatku je kromě jiného zahrnuto předplatné spolkového časopisu, pojištění a další. Registrační poplatek vybíráme v hotovosti při družinových schůzkách. Poplatek je třeba zaplatit **nejpozději do poloviny ledna 2012.**

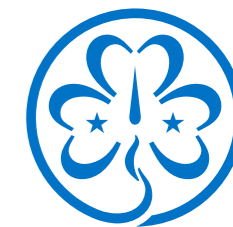
... a na závěr

jsme na konci našeho dalšího rozšířeného vydání oddílového časopisu. Čeká nás společně měsíc sportů i hledání tajemného pokladu. Začneme společně s olympijskou pochodní putovat po Řecku a Francii a pomalu se budeme chystat i na blížící se advent. Je toho opět spousta. Tak se s vámi všemi těšíme na shledání

Siggi, Pepek, Sváča, Sova a Lékárník

Jednička hlásí!

Časopis 1.oddílu Junáka v Hradci Králové číslo: 3/101 listopad2011

ročník X.

Nazdar sestry a bratři, vážení rodiče,

čas letí jako voda a za námi je druhý měsíc letošního školního roku. Počasí nám během letošního října ukázalo tu hezčí tvář. Skoro celý říjen bylo krásné babí léto, a tak jsme mohli společně prožít několik zajímavých akcí. A protože akcí bylo opravdu hodně, požádal jsme naše reportéry, aby nám všem přinesli žhavé informace. Takže hned v následující rubrice můžete posoudit, co všechno jsme během letošního října zažili.

Co se událo v říjnu

15.10. 2. Ročník Orlického pětitratlonu

Na této akci jsme měli našeho reportéra Kaťáka, která nám zaslala toto zprávu o letošních vodáckých závodech.

V sobotu 15. října jsme se s Aničkou vydaly na loděnici Štik, abychom obhájily či vylepšily naše 4. místo v Orlickém pětitratlonu (zhoršit už to nešlo). Ráno jsem měla docela strach, neboť louky okolo Orlice vypadaly jako zasněžené a nad řekou bylo vidět páru. Taky byla pěkná zima. Na loděnici nás čekali naši soupeři – tři posádky ze Štik (ti jediní z naší kategorie) a vlčata z Poděbrad a České Třebové. Protože zima nebyla jenom mně, naučili nás několik her na zahřátí a na zaběhání. Úspěšně jsme rozehráli jinovatku, přivolali sluníčko a začali studovat trasu. Na slepém rameni měl háček vysednout, doběhnout do přístaviště, nasednout a jet dál, směr proti proudu, kde nás čekal provazový žebřík, provazová lávka a provaz přes řeku na přeručkování. Startovaly jsme ze začátku, Anička kormidlovala jedna radost a já si jenom užívala projížďku. Jediná voda, která se dostala do lodě, byla ta v mé botě při vyskakování na běh. Dokonce jsme své umístění obhájily ve stejném počtu posádek. A organizátoři nás už vítali jako veterány.

15.10. JOTI 2011

Tradičně druhý víkend v říjnu se kaná tradiční setkání skautů na internetu JOTI. My jsme se po nějaké době této akce opět zúčastnili. Domluvili jsme si díky Tomovi učebnu na hradecké průmyslovce a vrhli se na vlny internetu. Jak celá tato akce probíhala nám popsala přímá účastnice setkání Světluška.

O víkendu 14.-16. 10. 2011 probíhal další ročník celosvětového setkání skautů na internetu. Siggi nám vyjednal počítačovou učebnu na Strojárně, a tak i my měli možnost se s někým spojit. Zrovna tam probíhal Den otevřených dveří, tak jsme měli přijít v krojích.

Nakonec jsme se sešli ve čtyřech - Anežka, Kačer, Siggi a já. Okamžitě jsme obsadili počítače a začali se přihlašovat a registrovat. Zanedlouho se už od Anežky ozývalo cvakání klávesnice, jak si chatovala s několika skauty najednou. I Siggimu se podařilo se někým spojit. Za to mě ani Kačerovi neposlali aktivací kód, takže jsme se tam nemohli dostat. Asi kolem desáté hodiny, jsme dostali každý dvě koblíhy k zakousnutí. Po krátké svačince jsme opět usedli k počítačům. Aktivací kód stále nepřicházel. Siggimu se mezitím podařilo zjistit, že skauti v Malajsii se zdraví pozdravem „Salam pegakap“ a v Polsku mají pozdrav „Harczerze“. Kolem poledne jsme vypnuli počítače a ještě jsme stačili prohlédnout si školu. Poté jsme se rozešli domů. Myslím, že se všichni těší na další ročník JOTI.

A poslední velkou akcí byla tradiční podzimní robinsonáda.

21. - 23.10. Víkend v Jičíně

Na naši tradiční podzimní víkendovou akci zvanou robinsonáda jsme se letos vydali do Jičína. Naším cílem byl krásný srub jičínských skautů. Sraz byl tradičně na hlavním nádraží u pošty. Pomalu jsme se scházeli, když Siggimu zazvonil telefon. Volala maminka Jáši a Nšoči, že nějak nestíhají a tak, že přijedou za námi. Na jednu stranu dobrá zpráva budou moci vzít i Aničku, která by za námi musela jinak jet vlakem. A to jsme ještě netušili, jak to bude výhodné. Účast byla opět po dlouhé době velká. Snad každá z družin měla alespoň jednoho zástupce. Rozloučili jsme se s rodiči a vydali se na vlak. Na nástupišti již na nás čekalo žluté pendolino. Cesta do Jičína uběhla docela rychle. Vystoupili jsme z vlaku a vyrazili směr srub. Na první křižovatce jsme se rozdělili. Sváča, Melmen, Anežka a Sára se vydali do Kauflandu pro zásoby potravin a domluvený chleba. My ostatní jsme čekali na naše zásobovače. Dlouhou chvíli jsme si krátili různými hrami. Kluci zkusili přeskočit holky a opačně, pokoušeli jsme stoupnout druhým na špičku boty apod. Za chvíli zvoní telefon a volá Sváča: "Tak žádný chleba zde nemají a ani nevědí, že bychom měli mít nějaký objednaný." No co se dá dělat. Naštěstí jsme si vzpomněli na Nšoči. Tereza proto rychle vytahuje telefon a volá Vandě, kde jsou a jestli mohou koupit nějaký chleba. Domluveno. Chleba zajistí taťka Nšoči. Hurá nebudeme hladovět. Cesta na srub proběhla pak v pohodě. Chvíli po příchodu nás už zdraví Nšoči, Jáša i Anička. Pomalu se zabydlujeme. Děvčata si zabírají jednu z kluboven a kluci využívají na spaní velký prostor u schodů. Po vybalení spacáků je čas na večeři. Každý si

vytahuje něco ze svých zásob a významně konzumuje. Ještě než se vydáme na kutě si promítáme krátkou prezentaci o historii a skautů v Čechách. Při tom už ti nejmladší (Ježek, Anička i Vojta) pomalu usínají. Tak rychle na kutě. Na dobrou noc si přečetli ještě krátkou povídku o táboření oddílu Jaroslava Foglara. Druhý den ráno nemohli kluci dospát. Dělalí takový hluk, že všechny probudili a my museli vstávat. Za odměnu dostali namazat chleby ke snídani. Během příprav snídaně se probouzel i zbytek členstva, který využil chvílky k ranní hygieně. To už byl ale nástup na snídani. K té byly tradiční dvoubarevné chleby a čaj. A najednou klid. V celém srubu by bylo slyšet padnout špendlík, jaké bylo ticho. Ale s koncem snídaně se nesl jídelnou opět švitot skautíků. Po snídani bylo třeba, aby si každá z družin zabalila s sebou ešus, vařič, polévky a májky k dnešnímu obědu. Zbytek dnešních zásob zabalilo vedení. Oblékli jsme se a vydali se do mlhavého rána. Šli jsme na nádraží, odkud jsme pokračovali dále do Jinolic, cíle naší cesty vlakem. Na vlakové zastávce jsme se také dozvěděli, o cestě časem až do historického Řecku, doby prvních olympiád. Po úvodním vyprávění jsme se vydali po modré značce do Prachovských skal. Cestou jsme si zahráli na proplétanou. Byl to takový malý souboj mezi chlapci a děvčaty. V tomto měření sil ale měla navrch děvčata. Za krátkou chvílku jsme prošli okolo Jinolických rybníků a vystoupali ke vstupu do skal. Ještě před vstupem jsme si dali malou svačinu jablko, aby mělo vedení o něco lehčí batoh. Zaplatili jsme vstupné a ocitli jsme se ve skalním městě. A i sluníčko začalo vykukovat. Tak byl čas i na první společnou fotku. Hned na první odbočce na zelenou značku jsme dostali zajímavý úkol. Jako horolezci jsme museli dále pokračovat uvázaní na laně. Nebylo to vůbec snadné. Vpředu šel Stopař s Čertíkem, kteří udávali tempo a vzadu se sotva držely Klíště, Myška a Eliška. A neušli jsme ani snad sto metrů a už se to stalo. Už ráno nám Klíště ukazovala na botě malého žraloka, ale co se stalo, předčilo veškeré očekávání. Klíštěti upadla celá podrážky. To ve chvíli, kdy jsme měli před sebou celý den pochodu. A teď co s tím. Naštěstí jsme měli s sebou družinové lékárníčky. V té byla i leukoplast, která udělala první službu. Omotali jsme botu i s podrážkou a Klíště mohla pokračovat. Cesta to byla moc hezká. Obdivovali jsme Hakenovu i Rumcajsovu vyhlídku, prošli jsme okolo Skautské věže až jsme se dostali na Vsetečkovu vyhlídku. Na ni nás kromě krásného výhledu na skály čekala druhá půlka jablka. Dále jsme pokračovali po zelené značce až k Točenici, kde jsme se napojili na červenou značku. Ta nás dovedla k Turistické chatě, kde jsme vařili oběd. Zatím co každá z družin vařila svoji polévku, Siggí si hrál na ševce a snažil se Klíštěti opravit boty. Částečně se to povedlo. Boty jsme nakonec obmotali starým obinadlem a tak bylo pro tuto chvíli hotovo. Oběd všem chutnal a jako zákusek si každý mohl dopřát ještě chleba s májkou. Uklidili jsme vařiče a lžice a vydali se na další cestu zelenou roklí. Tam zase Klíštěti

upadly podrážky. Naštěstí se zásoba obinadel netenčila a my mohli vytáhnout další. Přes vyhlídku Českého ráje jsme došli až k rozcestí nad Císařskou chodbou. Někteří znavení pochodem si museli chvíli odpočinout, a proto jsme vyhlásili krátkou pauzu. Sluníčko nám příjemně svítilo do tváří a my si užívali krásného slunečného dne. Nadopování sluníčkem jsme pokračovali dále. Za chvíli jsme byli opět u vchodu do skal. Zde nám modrá značka oznamovala, že do Jičína to máme už jen šest kilometrů. Kousek za Prachovem jsme si zahráli na sardinky. To se vždy jeden, nebo dva šli schovat s pišťalkou a ostatní je pak museli podle zvuku pišťalky nalézt. To už měl Lékárník nastartovanou GPSku, abychom mohli nalézt první z pokladů. Ten byl uložen kousek odtud. Úspěšným nálezcem byla Anežka, která se zorientovala nejrychleji. Neušli jsme snad ani tři sta metrů a byli jsme přímo v Rumcajsově jeskyni. Za odměnu jsme dostali každý perník, jako odpolední svačinu. To Sváča s Lékárníkem šli hledat další z pokladů. Po chvíli se vrátili s nepořízenou, ale s roztrženými Lékárníkovými kalhotami. Ale básnili nám o krásné vyhlídce, kterou jsme si nemohli nechat ujít. Z bývalého hradu Brada byl opravdu krásný výhled na celý Český ráj. Cestou se nám podařilo nalézt i poklad, který neúspěšně hledali Lékárník se Sváčou. Kousek pod Bradou jsme dnes naposledy převázali Klíštěti boty. Cesta vedla po příjemné asfatce a to asi přimělo Amazonku k bláznivému nápadu. I ona si stěžovala na své boty a proto chtěla jít dále jen v ponožkách. Naštěstí si to nechala rozmluvit a došla v botech. Cesta na srub byla už otázkou chvíle. Jen naši malí už moc nemohli. Třeba Ježek. Ten si stěžoval, že už vůbec necítí nohy, ale když se ho Lékárník zeptal: "Tak tě tedy nebolí?" Odpověděl mu bylo: "Bolí a víš jak!". Naštěstí jsme byli už u srubu. Stačila chvíle a všichni byli zase plni elánu. A tak náš program pokračoval dlabáním dýní. Každý dostal svoji dýni, kterou si musel vydlabat a vyřezat. To už za námi dorazil i Pepek s další zásobou potravin, a tak se mohla za chvíli podávat dnešní večeře. Čočka na kyselo s párkem a okurkem. Po večeři jsme šli vyzkoušet naše dýně jak budou večer svítit. Na hřišti pod srubem bylo zapáleno okolo velké dýně a několik svíček. My jsme se postavili do kruhu okolo a čekali, co se bude dít. Dýně představovala olympijský oheň, který se zapaluje na Olympu. Pepek nám řekl, že slavnostně zahájíme naší letošní hru, jejímž tématem bude olympiáda v Londýně. To už přibíhal atlet s loučí (z dýně), aby zapálil naši dýňovou pochodeň. Po jejím zapálení jsme si každý zapálili svíčku i ve své dýni a vydali jsme se každý jiným směrem. Toto symbolizovalo poselství olympijského ohně, který putuje do všech zemí. Bylo to pěkné pozorovat ty spousty světél. Zahájením hry ale končil i náš den na srubu. Proto jsme se rychle umyli a zalezli do spacáků, aby nám mohl Pepek vyprávět něco na dobrou noc. Všichni jsme usnuli jako zabítí. I ráno byl klid a tak jsme mohli vstávat o něco později. O snídani se tentokrát postarala děvčata. Posilnění jsme se vydali do krásného podzimního rána na další tentokrát kratší procházku. Prošli jsme krajem Jičína a vystoupali na Zebín. Náročný

stoupání nás o d m ě n i l o k r á s n ý m výhledem do kraje. Sestup byl docela náročný, ale zvládli jsme to. A když už jsme byli zde navštívili jsme i L o d ž i i . Z a j í m a v o u stavbu na konci j i č í n s k é h o stromořadí. Na L o d ž i i j e z a j í m a v é schodiště, které jsme využili k zajímavé disciplíně. Úkolem každého bylo co nejrychleji vyběhnout a seběhnout celé schodiště. Soutěžili jsme ve dvojicích, kdy vítěz pokračoval v dalším kole. Nejúspěšnějším závodníkem byl Kačer, který ve finále porazil Aničku. Do Jičína jsme se vrátili nádherným lipovým stromořadím. Po návratu na srub jsme se dali do uklízení a vaření oběda. Vše probíhalo jako po drátkách. Za chvíli jsme měli uklízené celé patro a uvařený oběd. Naobědvali jsme se a pokračovali v mytí nádobí a úklidu přízemí. Konečně úklid jídelny zajistila Anežka s Melmenem. Pak už jen oddílový nástup, rozdání pamětních lístků a hurá na nádraží. Cesta utekla v pohodě, zvláště těm, co ji skoro celou prospali. Na nádraží nás čekali již rodiče. Rozloučili jsme se a každý uháněl k domovu. Počasí nám přálo a tak jsme si snad všichni užili krásnou podzimní robinsonádu.

A zde je ještě příspěvek od naší zpravodajky Melmena: Vydali jsme se na naši 1. víkendovku zpátky časem na Olympijské hry. V pátek odpoledne jsme se sešli v hojném počtu na nádraží u pošty. Když jsme dojeli, šli jsme s Anežkou, Sárrou a se Sváčou do Kauflandu, pro ovoce, perníky a CHLEBA. Šla jsem se Sváčou vyzvednou chleba, ale nikdo absolutně o ničem nevěděl. Pepek tam sice volal a zařizoval to, ale nikdo o ničem nevěděl. Pořád jenom telefonovali až nám nakonec řekli, že nám ho napečou. Tak jsme řekli, že radši půjdeme. Když jsme došli ke srubu, tak tam přijela Nšoči s Jašíkem a Anežkou a tatínek nám slavnostně přinesl chleba z Penny! Snědli jsme si naše večeře z domova, ubytovali se a Siggí nám poté promítl kratší záznam, jak vypadal skaut dříve a tak podobně. Budeme slavit 100.let založení skautingu. Druhý den ráno, jsme měli všichni parádní budík Jašíka. Kluci připravili snídani, dvoubarevné chleby, najedli jsme se a šli jsme si připravit věci na celodenní výlet do Prachovských skal, kde jsme putovali po vyhlídkách. Klíště si rozbilo botu, odpadla jí podrážka, tak si asi moc tu cestu neužila. Ale na Rumcajsově vyhlídce jí Siggí tu botu opravil.

Ze začátku výhledy byli špatné, ale potom mlha začala pomalu mizet a bylo hezky. Přišel čas oběda, všichni si vytáhli svoje vařiče a polévky ve skupině, došli si pro vodu a začalo se vařit. Po vydatném obědě jsme pokračovali dál v cestě. Také jsme při cestě hledali poklad (geocaching). Když jsme se zastavili u Rumcajsova příbytku šel Lékárník a Sváča hledat poklad. Poklad nenašli a Lékárník si akorát tak roztrhl kalhoty. Potom jsme šli ten poklad hledat společně. Když jsme došli zpátky o srubu, dali jsme se do dlabání dýní. Trvalo to docela dlouho, ale povedli se. Každý měl svoji dýni. Pepek nám dal 15 minut na přípravu divadelní hry o Olympijských hrách ve starém Řecku. Bylo to docela těžký něco tahle rychle uskutečnit a vymyslet. A některé hry byli opravdu zajímavé. Poté následovalo to, že nám dali svíčky a Pepek nás odvedl pryč s našema dýněma. Tam na nás čekal bůh, nebo co to bylo. Zapálili jsme si svíčky a každý odnesl dýně 30 kroků od našeho kruhu, svým směrem. Vypadalo to krásně. Ráno nás vzbudila Sváča, ať jdeme připravit snídani. Po snídani jsme se vydali na nějakou vyhlídku, už si přesně jméno nepamatuji. Byl to zázrak, že jsme to po předchozím dnu vyšlapali, protože ten kopec byl opravdu prudký! Následovala cesta do 'královského dvora'. Tam jsme si zahrály hru a šli do srubu. Zabalili jsme si, naobědvali a hurá na vlak. Výprava byla opravdu povedená.

17.10. Roverská schůzka Návštěva Tyfloservisu

První roverská schůzka měla seznámit naše rovery s tím jak se žije lidem s nějakým hendikepem. Proto Mravenec domluvil návštěvu hradecké pobočky Tyfloservisu. Po dlouhých dohadech se konečně našel společný termín, který vyhovoval většině. Sraz byl tedy ve čtyři hodiny odpoledne na konečné autobusů Pod Strání. Jaké však nepříjemné překvapení čekalo na Mravence. Z našich roverů se na srazu nikdo neukázal. Pouze Kvapník se omluvil, další se ani neozvali. A tak byly na srazu pouze naši důchodci, jak Mravenec označil Sváču, Pepka a Siggího. Naštěstí rovery alespoň částečně zastoupila Kačka, která přišla později. Pro všechny zúčastněné to byla zajímavá návštěva a zkušenost. Dozvěděli jsme se hodně zajímavých informací o pomoci nevidomým a slabozrakým. Vyzkoušeli jsme si různé pomůcky, které těmto lidem pomáhají v každodenním životě a také jsme si vyzkoušeli jaké to je se pohybovat bez možnosti zrakové kontroly. Dvě hodinky utekly jako voda a my jsme se rozloučili s našimi průvodkyněmi. Poděkovali jsme za získané informace a domluvili se na případné další spolupráci. Snad příště přijdou i naši roveři.